

Jeg synes, at det er en Mistænkeliggørelse saa stærk, som man i alt Fald kan forlange den fra det ærede Medlems Side. Jeg skal citere en Udtalelse af et andet æret Medlem, nemlig det ærede Medlem fra Søby (Pinstrup). Han opfattede vort Forslag paa følgende Maade: „Men for øvrigt er det klart nok, at det, det gælder om her, er ikke at trække den Plov, der vender denne Strimmel Hede, nej, vi er vist alle klare over, at det, der interesserer de Herrer, og den Plov, de vil have trukket, er tydelig nok den politiske Plov. Det gælder for dem om at trække en Fure op saa dyb og skarp som muligt tværs igennem den danske Bondestand; det er den egentlige Hensigt med alt dette“. Jeg siger, at dette er Mistænkeliggørelse saa stærk, som den næsten kan udkastes. Alle de saglige Hensyn, alt det, som den højtærede Minister talte om, at det skulde være Kærlighed og Varme for Sagen, der havde dikteret os vort Forslag, det passede slet ikke efter det ærede Medlems Mening, Sagen var Politik og intet andet fra Ende til anden.

Saaledes blev vort Forslag mødt den Gang. De samme Folk, som den højtærede Landbrugsminister nu har faaet mobiliseret her i Eftermiddag, optræder for 7 Aar siden med Mistænkeliggørelse mod os og mod vort Forslag. Og underligt nok, dette Forslag, der skulde føre til en Opdyrkning af de store Hedestrækninger, og som vilde komme netop de Kredse til gode, som de Herrer særlig repræsenterer, var de de allerivrigste til at bekæmpe. De sagde den Gang, at Forslaget var utidigt. Det mener Folk gerne om en Ting, naar de ikke selv har fundet paa den og ikke forstaaet noget af den. Nej, Forslaget har vist sig at være praktisk. Det har ført til, at store Strækninger af Heden er blevet opdyrket. Vort Forslag den Gang kunde have sine Fejl, det indrømmer jeg; men man kunde den Gang have forhandlet med os om det. Dog det vilde de Herrer slet ikke inlade sig paa. Vi havde desværre den Gang en Landbrugsminister som Ole Hansen, der forstod sig meget lidt paa saadanne Ting, og som stillede sig stejlt afvisende, naar en ny Tanke kom frem. Og han havde villige Folk til at følge sig. Vort Forslag blev stemt ned; men jeg udtalte den Gang: I faar ikke megen Glæde af at stemme det ned, det kommer igen, det staa lyslevendeovre paa Heden, de Herrer slaar det ikke ihjel i denne Sal. Og kort efter dannede ogsaa Selskabet „Hedebruget“ sig. Jeg

tør naturligvis ikke hævde, at det var Forhandlingen her, der gav Stødet dertil, men en Kendsgerning er det, at „Hedebruget“ blev dannet, efter at denne Debat var blevet ført her. Der var mange Husmænd ovre i Jylland, der endog sendte mig en Adresse med Tak, fordi jeg havde rejst Spørgsmaalet. De saa anderledes paa det end de Herrer, der stod som Repræsentanter for de jydsk Landkredse. Jeg mindes med Glæde de Dage, og det er mig en Glæde at se, hvorledes disse Bevillinger senere er voksede fra Aar til Aar. Der har ganske vist været Fejl ved den Maade, hvorpaa disse Bevillinger blev givet. Navnlig har der været den Fejl, som jeg har peget paa, ikke en, men flere Gange, at der har manglet et Kontrolapparat, at Pengene i adskillige Tilfælde er gaaede i urette Lommer, at de Penge, vi har givet her, og som det fra vor Side fra først af var Hensigten kun skulde gives til virkelig trængende, fattige Hededyrkere, for en stor Del er gaaede i velstillede Folks Lommer. Det haaber vi nu er blevet rettet ved de Regler, vi fik aftalt i Fjor. De Misbrug, vi har kunnet paapege, at velstillede Folk, som kunde opdyrke store Strækninger paa en Gang, har faaet Understøttelse, det haaber jeg, vi er komne bort fra nu.

Jeg forstaaer nu ikke, hvorfor den højtærede Landbrugsminister saa bekæmper sit eget Forslag — for det Standpunkt, vi 13 Medlemmer af Finansudvalget staaar paa, er jo Ministerens eget Standpunkt. Det er det Forslag, han stillede paa Finanslovsforslaget, og det er det Forslag, hele Folketinget har vedtaget ved Finanslovens anden Behandling. Men nu mobiliserer den højtærede Minister alle sine Kærnetropper. Man skulde tro, at hans Liv var i Fare. Jeg ved ikke, om der ligger Storpolitik bag ved det. Jeg ved ikke, om han frygter for at staa alene og derfor faar alle sine trofaste trommet ud, saa den ene staaer op og gentager nøjagtigt, hvad den anden har sagt. Det er, som om der var stor Fare for Ministeren, og det er der i Virkeligheden ikke. Hvis den højtærede Minister sejrer i denne Sag, forbedrer det Balancen paa Finansloven med 10,000 Kr., og det kan jo være meget godt og nyttigt. Naar vi ved, at der er et Underskud paa omkring 600,000 Kr. paa den Finanslov, vi snart skal vedtage, kan det være meget godt at forbedre denne Balance med 10,000 Kr., og hvis de Herrer, der støtter Landbrugsministeren nu ved Afstemningen, gaar af med Sejren, faar de den Tilfredsstillelse, at de gaar hjem med 10,000 Kr.